



Онај ко у месецу узвишеног владоца империје оде на море да се одмара не очекује цунами. Друштво изобиља обећава веома удобан, не превише скуп, хотел, савршено време и довољно сунца, које се конзумира уз јефтину крем против озонске рупе и савршен спреј против знојења. Док жмури на плажи, конзумент може да сања једино нове таласиће топлих новчаних прилива који ће пристизати не остављајући трагове зноја на одећи.

Испројектовани сан не предвиђа ни нестанак неопходних козметичких реквизита, а камоли рушење хотела на обали мора или егзистенцијалну и животну угроженост. Гарант наше сигурности су тржишни и остали закони који владају у сваком уређеном демократском друштву. О онима који неће да живе у том економском рају брине се наша војска, увек спремна да нападом, који се не зове рат, одбрани наше вредности и наш начин живота.

Никад не називај ствари њиховим правим именом

Сан не може бити сан ако се дешифрују његови митови, ритуали и симболи. Сопственом сну може да дође главе једино сам сневач. Амерички сан може да угрози једино Американац. Његов дуг није дуг, већ мотор светске економије без кога та економија не може да обавља свој посао, као што без мотора њених ратних бродова слобода не би могла ни да дише. Отуда ни рат није рат, већ спасавање неуких. У цивилном друштву ни војска није војска, већ једна превасходно политичка и хуманитарна организација која се брине о „глобалном заједничком добру“. [\[1\]](#)

Ни сви дугови нису исти, тако да ова криза која то није, јер је давно објављен крај историје и свих криза, није криза личних дугова као она од мало пре, већ потпуно нова криза државних дугова. Не зна се чијих. А и ако се зна чијих, онда је то све једно, јер би се свако понашао исто да има све оне бродове који непрекидно плове пучином океана док се ми остали паразитски ваљушкамо на обали.

Ни социјални бунт није социјални бунт, јер таквог нечег нема у бескласном друштву тржишног изобиља. То су само вандалске силе социјалне деструкције. Снаге хаоса и

У ишчекивању западног цунамија

Пише: Драган Митровић
петак, 12 август 2011 12:54

безумља које хоће да сруше наш сан о савршеном друштву. Зато ћемо им се супротставити, не насиљем, већ бејзбол палицама и метлама, јер се тако најбоље чува социјална кохезија. Наша полиција не носи оружје, не зна за гумене метке и водене топове, то је за оне друге изван наших граница које „нема пас за шта да уједе“ [2], а нешто би хтели!

Не, наше сиромаштво није сиромаштво када су они тамо сиромашнији, ни наше хапшење није хапшење, већ за разлику од њиховог дивљачког хапшења, то је само још један вид високог поштовање људских права. И тако све даље од стварности, јер сновима о богатству нема краја.

Увек очекуј помоћ са западне стране

Пошто је најближи океан на западу, помоћ увек долази са западне стране. Тамо је и Чаробњак из Оза и Алиса у земљи чуда, тамо је и Животињска фарма и Земља Дембелија, тамо су сва светска чуда!

Понекад се чуда дешавају и код нас, као најавна великог таласа у сну Аборицина. Судбина обичне чистачице, одједном је постала тема насловне стране најугледнијих новина. [3] Залутала негде из дубина друштвене подсвести, појавила се одједном на светлој површини изгланцане јапијевске стварности, као прашњава, али корисна предизборна бајка или тек олупина – несвесна најавна тржишног цунамија.

У складу са добрим корпоративним обичајима, друштвена одговорност испољава се тако што се чистачицама не дају паре на руке, већ се изнајми агенција која ће им уручити петину те суме. Тако су и вуци сити и руке чисте, и овце на броју! Банка није циција, само нек је тржиште задовољно. Додиривање недодирљивих има своју реалну цену.

Једино додир новца нема цену. Тамо где је његов извор, без обзира на порекло, настаће било шта, чак и „независна држава“, па макар то била последња етничка мапа на планети Земљи. У таквој земљи чак су и жене лепше него било где другде, лепше су чак и од Францускиња или Немица! Такве земље, онај чија је мора се одрећи, јер када ми кажемо да је наша мапа последња [4], онда је последња, бар док не кренемо да правимо неку нову, исплативију.

И обавезно сачекај Годоа

Онај ко је сиромашан зна да је сиромашан, али зашто да ради када сасвим добро зна ко је богат. Доћи ће Годо, увек са западне стране, и донети свој новац. А новац, као што је опште познато, нема цену и свако чекање се исплати. И када не дође, зна се да Годо воли да касни, зато треба чекати.

Понекад Годо шаље своје гласнике: „Да бих дошао мораш ми послати ово или оно, овог или оног, а ако ни тада не дођем сам си крив, јер ниси послао довољно.“ Понекад се Годо изговара: „Послао бих нешто пара, али сам изненада осиромашео.“ Годо, наиме, воли да се коцка. Понесе на рулет милион долара, заради милијарду наштампаних, изгуби половину, и изненада осиромашео!

Када превише гњавиш, а пронађеш у прабини груменчић злата, Годо пошаље новинаре да те испљују што крадеш, и војнике да ти отму проклето злато и стражаре да пазе да ли гледаш на праву страну света. Такав је Годо, бездушан али праведан – велики поштовалац људских права. Зато му увек треба веровати и надати се.

Овог пута Годо уместо себе шаље само свој цунами. Империјално прегревање узима код њега свој сурови данак, као и оно хазардерско или атмосферско. Али као што се препуштамо законима тржишта, и топлоти сунца, препустимо се и силама гравитације, побеснелог мора и ваздуха! Оне су добре, само их треба пустити да делују и све ће бити у најбољем реду! А ако не буде, доћи ће Годо, увек са западне стране.

[1] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Sibirska-nafta-nije-opste-dobro.sr.html>

[2] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Marfijevi-zakoni-za-Obamin-rodjendan.lt.html>

У ишчекивану западног цунамија

Пише: Драган Митровић
петак, 12 август 2011 12:54

[3] <http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Cistacici-minimalac-agenciji-profit.sr.html>

[4] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/270767/Vestervele-Granice-na-Balkanu-su-vec-iscrtane/komentari>